

Most přes rozbouřené vody

Helena Vondráčková

Voda nasbírání z břehů jíl,
tím žlutne v ní i déšť i světadíl.
Brod vzdálený náhle není znát.
Pak proud zkouší brát
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát,
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát.

Slova stejná jsou, ale bez jmění.
Jak dá se dál, tak žít spolu vzdálení?
Máš břeh, já svůj, blízkost můžeš mi lhát.
Pak voda může brát
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát,
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát.

Voda pramen má hluboko v nás.
Když začně téct ten proud,
tak je tenký jako vlas.
Když začne růst, to už nás zvlád,
to už má právo brát
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát,
most, co nám dálku břehů
krátil láskou tolikrát,
tolikrát.